

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Thronen under Kerubimer

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Thronen under Kerubimer", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirkeskole*. - 1946, 1944-1964, s. 107. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig12val-shoot-workid71156.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946

No. 32.

Korah, Dathan og Abiram.

Thronen under Kerubimer,
Arken under Kirke-Telt,
108 Efter Syn paa Himmel-Bjerget
Havde reist den gamle Helt,
Som af Ælde stod ubøiet,
Med Guds Ild i Øiet.

Han i fyrretive Dage,
Som en Giæst paa himmelsk Grund,
Leved, uden Mad og Drikke,
Kun paa Ordet af Guds Mund,
Skued Alt hvad Støv kan taale:
Herrens Nakke-Straale!

Blændende var Efterglandsen,
Ægte og ufalmelig,
Maatte for det grove Øie
Under Forhæng skjule sig,
Var af Syn da som af Sinde
Hos de Sjæleblinde!

Tjene skulde *Levis* Stamme
Ved den store Helligdom,
Aron og hans Æt dog ene
Præsfe-Embedet tilkom;
Deres Mund, som Herren vilde,
Gik for Lysets Kilde.

De blev salvet og indviet,
Smykket og med Klædning prud;
Hvor Guds Herlighed fremskinned,
Ene de gik ind og ud,
Baded deres Blik i Solen
Over Naadestolen.

Korah, Dathan og Abiram
Satte mod Guds Orden Trods,
Gik med *Moses* skarpt irecte,
109 Raabde: du forhaaner os;
Eens vi alle randt af Røde,
Er og ligegode.

Helligt er jo hele Folket,
Midt iblandt os Herren boer,
Hvem er I, som her alene
Føre vil det store Ord!
Dufter sødt fra *Levis* Hænder
Kun hvad *Aron* tænder?

Det var *Korahs* Oprørs-Tale,
Bag ham stod en vældig Hob,
Stormænd alle, tyve Tylvter,
Stemmed i med Gny og Raab:
Korahs Ord paa Folkets Vegne
Er som vore egne.

Moses dog ei Mted Sløret
For sit Aasyns Herlighed,

Men hans Læber kyssed Støvet,
Tav med hvad hans Hjerter leed,
Sagde: stille, Brødre mine!
Herren kjender Sine.

Kommer stille hid i Morgen,
I, som larme høit i Dag,
Giører Røgelse for Altret,
Om I kan, til Guds Behag!
Hellig er, trods Drøm af Daarer,
Kun hvem Han udkaarer.

Næste Morgen Tylvter tyve
Lagde Røgelse paa Glød,
Aron og med Sønner sine,
Duften syndes lige sød;
110 *Dathan* og *Abiram* Seiren
Raabde ud i Leiren.

De ei kom, da *Moses* kaldte,
Svared kun med Haan og Spot:
Flyder her ei Melk og Honning,
Er ei Landet fedt og godt,
Som han loved os, med Hvilen,
Da vi sad ved *Nilen!*

Han sig ned til dem umaged,
Raabde dog hvert Sted, han kom:
Bort fra disse haarde Halse,
Vil I undgaae deres Dom!
De blev ene, slog dog atter
Op en Skogger-Latter.

Moses stod i Folkets Midte,
Raabde ud med Fynd og Klem:
Er det Gud, de har bespottet,
Dybet skal opluge dem,
Døe de kun, som *Andre* daane,
Drenge *mig* forhaane!

Moses tav og Folket sittred,
Jorden brast i samme Stund
Under dem, som trodsed Himlen,
Helhjem vidt oplod sin Mund,
Svælget over dem sig lukked,
Og Guds Engle sukked.

Ild udfoer fra Herrens Alter,
Slog i Bue ned som Lyn,
Korah med sin Offer-Skare
Tabde baade Sands og Syn,
111 Styrtes alle blaa og sorte
Ind ad Dødens Porte.

Kvalt var Knurret mod Guds Orden,
Og mod *Arons* Præstekald,
Dæmpedes dog ei tilfulde
Selv ved Lig i Tusindtal;
Folket skuled, om ei mukked,
Moses bad og sukked.

Til sin Tjener Herren taled,
Sagde: tag dig Sorgen let!
Tag en Stav for hver en Stamme,
Arons Stav for *Levis* Æt,
Mærk dem klart med Tegn og Navne!
De skal Knurret tavne.

Stave tolv blev lagt paa Arken,
Mærket efter Alles Sind,
Elleve den næste Morgen
Fandtes som de lagdes ind,
Arons blomstred, godt i Grøde,
Bar og Mandler søde!

Arons Stav blev lagt i Arken,
Til et Tegn og Vidnesbyrd
Om Guds Vei og om Guds Orden,
Viisdom dyb og Sandhed dyr:
Himmel-Storm i Jordens Leire
Føder Helved-Seire.

Staven over alle *Stave*
Blomstrer saa den Dag idag,
Bærer søde, modne Mandler
Efter Kirke-Folkets Smag,
Aandens Bog-Stav er en Pave
Mellem alle *Stave*!